

DE STAD VAN MASKERS

ONZICHTBARE BIBLIOTHEEK

BOEK TWEE

GENEVIEVE COGMAN

Vertaald door

LIA BELT

WONDERLAND
PUBLISHERS

First published 2015 by Tor, an imprint of Pan Macmillan, a division of
Macmillan Publishers International Limited

Copyright © 2015 Genevieve Cogman

Copyright vertaling © 2026 Wonderland Publishers BV

Oorspronkelijke titel: *The Masked City*

Vertaling: Lia Belt

Omslagontwerp: Barbara van Ruyven | Bij Barbara

Omslagbeeld: Shutterstock

ISBN 978 90 83640 242

NUR 334

www.wonderlandpublishers.nl

All rights reserved, including those for text and data mining, AI-training and
similar technologies.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar
gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of
op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan.

✿ Opgemaakt met Vellum

HANDBOEK VOOR DE BIBLIOTHECARIS IN OPLEIDING

**Uittreksel uit briefingsdocument
Oriëntatie in verschillende werelden**

**Sectie 2.1, versie 4.13
Auteur: Coppelia; Redactie: Kostchei;
Review: Gervase en Ntikuma**

Alleen voor bevoegd personeel

INTRODUCTIE

Inmiddels heb je de basistraining doorlopen en werk je al met een ervaren Bibliothecaris in het veld of word je daarop voorbereid. In dit vertrouwelijke document gaan we dieper in op de positie van de Bibliotheek ten opzichte van fae en draken, om duidelijk te maken waarom we ons met geen van beide partijen affiliëren.

DE FAE – HUN ORIËNTATIE TEN AANZIEN VAN CHAOS EN HUN KRACHTEN

Je weet intussen hoe gevaarlijk fae voor de mensheid zijn. Ze voeden zich met emotionele interacties met mensen en

zien iedereen buiten zichzelf, mensen en zelfs andere fae, slechts als spelers – met een bijrol – in hun eigen verhalen. Hier stuiten we op een interessante feedbacklus. Hoe dramatischer fae hun persoonlijke verhalen kunnen maken (door bijvoorbeeld de rol te spelen van schurk, vagebond of held), hoe meer macht ze kunnen verkrijgen. En hoe machtiger ze zijn, hoe stereotypischer hun rollenspelgedrag wordt, met als gevolg dat een fae na verloop van tijd steeds sociopathischer¹ wordt.

De fae zijn ook nog op andere manieren gevaarlijk. Zo hebben ze het vermogen om zichzelf in een basisglamour te hullen die beïnvloedt hoe mensen hen zien en kunnen ze anderen ook emotioneel manipuleren. Daarnaast bezitten machtige fae soms specifieke magische of fysieke krachten, afhankelijk van het archetype of stereotype dat ze zich hebben aangemeten.

DE FAE – HUN WERELDEN

Alle bekende werelden bevinden zich op een spectrum van orde naar chaos. Hoe verder we naar de kant van chaos reizen, hoe meer fae er te vinden zijn. In werelden met meer chaos bestaat het risico van chaosbesmetting die de krachten van een Bibliothecaris kan aantasten of zelfs een terugkeer naar de Bibliotheek onmogelijk kan maken. In werelden waar fae domineren, vormt de mensheid een achtergrondcast. Hun rollen daar lopen uiteen van huisdieren tot voedsel, en ze worden beschouwd als rekwisieten voor de psychodrama's, romances of vendetta's waarin de fae zich uitleven – fae die lichamelijk en geestelijk met chaos zijn besmet. Individuele of zwakkere fae zijn mogelijk in staat om op een redelijk 'menselijk' niveau met afzonderlijke Bibliothecarissen om te gaan, maar de machtigere zullen dat niet willen of kunnen.

1. Of dit sociopathie of psychopathie is, valt buiten de reikwijdte van dit briefingsdocument.

Pas op met het aangaan van bondgenootschappen als er schijnbaar vriendelijke avances worden gemaakt, want hun beweegredenen zullen altijd die van fae blijven.

FAE OF DRAKEN – VOORS EN TEGENS

Dus waarom scharen wij ons dan niet gewoon bij de draken, vraag je misschien. Draken staan voor orde zoals de fae voor chaos staan. Terwijl de fae concepten van fictie en irrealiteit omarmen en er kracht uit putten, vertegenwoordigen draken de realiteit. De draken stellen de ‘echte’ en fysieke wereld boven al het andere en hebben weinig geduld met denkbeeldige zaken. Waarom zouden wij de fysieke realiteit niet willen omarmen?² Het antwoord is dat draken op hun eigen wijze net zo bevooroordeeld en niet-menselijk zijn als de fae.

DRAKEN – HUN ORIËNTATIE TEN AANZIEN VAN ORDE EN HUN KRACHTEN

Draken vertegenwoordigen dan misschien de fysieke – tastbare – wereld, maar de fysieke realiteit is niet mild.³ Ze is rauw, bruut en meedogenloos. De krachten van draken zijn geworteld in het fysieke niveau: ze kunnen het weer beïnvloeden, de getijden, de aarde, enzovoort. Draken zijn ook uiterst praktische denkers en hebben weinig behoefte aan discussies over democratie, menselijke zelfbeschikking en dat soort ideeën. Aangezien zijzelf aantoonbaar de machtigste schepsels zijn die bestaan, vinden ze dat zij automatisch het recht hebben om te regeren. In werelden met een hoge mate van orde regeren de draken – ofwel openlijk, ofwel achter de schermen.

2. Figuurlijk dan. De privélevens van Bibliothecarissen zijn hun eigen zaak.

3. Bibliothecarissen met andere theologische opvattingen herinneren we eraan dat hun persoonlijke overtuigingen ook hun eigen zaak zijn.

DE BIBLIOTHEEK – HOE WIJ HET EVENWICHT IN STAND HOUDEN

Dankzij deuren naar talloze parallelle werelden – verbindingen die zijn gevormd door op die werelden sleutelboeken te oogsten – helpt de Bibliotheek het evenwicht in stand te houden. Onze koppelingen met andere werelden voorkomen dat die te snel in de richting van chaos of orde afdrijven, en ergens in het midden is een redelijk stabiele omgeving voor mensen mogelijk.⁴ Junior-Bibliothecarissen riskeren strenge straffen wanneer ze onbevoegde overeenkomsten met fae sluiten, vooral wanneer ze daarmee de essentiële neutraliteit van de Bibliotheek ondermijnen – want die moet koste wat het kost bewaard blijven. We moeten benadrukken dat het niet aan ons is om te beoordelen wat het ‘beste voor de mensheid’ is. De mensheid moet haar eigen keuzes kunnen maken. Het doel van de Bibliotheek is om de mensheid te behoeden voor absolute realiteit of absolute irrealiteit.

Jij kunt daaraan bijdragen door genomineerde boeken te vergaren om het evenwicht in stand te houden.

4. We zijn ons ervan bewust dat dit extreem simplistisch gesteld is. Een diepgaande discussie ligt echter buiten de reikwijdte van dit briefingsdocument en vereist een hoog expertiseniveau in de Taal.

PROLOOG

De Londense lucht zat vol smog en vuil. Kais zintuigen waren beter dan die van een mens, al probeerde hij er niet al te veel aan toe te geven. Maar zelfs hij kon in een donker steegje niet beter zien dan de gemiddelde Londenaar. En zelfs geboren Londenaren waren op hun hoede in de smalle straatjes achter het station van King's Cross.

Maar waar misdaad floreerde, daar floreerden ook detectives. En Kai was hier voor een ontmoeting met Peregrine Vale, bevriende misdaadbestrijder.

Voor de etalage van een lommerd bleef hij even staan en probeerde de straat achter zich in ogenschouw te nemen. Hoewel hij niemand zag die hem leek te schaduwen, hing er iets in de lucht waar hij gespannen van werd, als een voorproefje van gevaar. Maar er waren slechts heel weinig mensen die een draak konden uitdagen, zelfs in menselijke gedaante, en die verwachtte hij niet tegen te komen in deze steegjes.

Vale zou in een pakhuis om de hoek zijn. Kai was er bijna. Hij was benieuwd wat voor assistentie de detective bij zijn zaak nodig had.

En toen gilde er iemand. Een vrouw. Een echte angst-

schreeuw, halverwege afgekapt in een soort hoestgeluid. Kai draaide zich met een ruk om en tuurde de wervelende mist in. In een bijzonder bedompt steegje zag hij twee mannen en een vrouw staan. Een van de kerels hield de armen van de vrouw op haar rug, terwijl de andere zijn vuist naar achteren haalde om nog een keer te slaan.

‘Laat haar los,’ zei Kai rustig. Twee mensen kon hij met gemak aan. Zelfs al zouden ze weerwolven zijn, dan nog vormden ze voor hem geen significant gevaar. Ze leverden alleen vertraging op.

‘Rot op,’ grauwde een van de mannen, die zich afwendde van de vrouw en zich naar hem omdraaide. ‘Dit zijn jouw zaken niet, en dit is ook niet jouw buurt.’

‘Het zijn mijn zaken als ik dat zeg.’ Kai liep door de steeg naar de mannen toe en schatte ze automatisch in zoals de wapenmeesters van zijn vader hem hadden geleerd. Ze hadden gespierde schouders en een goed postuur, maar allebei vertoonden ze tekenen van buikvet en losbandigheid. Hij kon ze wel aan, zoals hij zich een paar dagen geleden van hun soortgenoten ontdaan had.

De man die zijn handen vrij had, kwam hem in een soort bokshouding tegemoet, met zijn vuisten omhoog. Hij was lichtvoetiger dan Kai had verwacht, maar niet snel genoeg. De man deed een schijnuitval met zijn rechtervuist en probeerde toen een linkse op Kais kin. Kai ontweek de vuist, mepte hem in zijn nieren, trapte in zijn knieholte om hem uit zijn evenwicht te brengen en dreunde hem met zijn hoofd tegen de muur. De man ging neer.

‘Doe nou niet zo moeilijk.’ De andere man trok zich wat verder terug in de steeg, waarbij hij de vrouw als een schild voor zich hield. Er verscheen angst in zijn ogen. ‘Als je nou gewoon wegloopt, overkomt niemand iets...’

‘Als jij nou gewoon die vrouw loslaat,’ corrigeerde Kai hem, ‘dan overkomt jóú niets.’ Hij woog zijn opties af. Een snelle zijdelingse beweging en een klap tegen de nek

leverden misschien het minste risico op voor die vrouw, maar...

‘Nu,’ zei een stem ergens boven hem.

Aan weerskanten en achter hem knalden deuren open, en op hetzelfde moment kwam er van boven iets donkers en onduidelijks omlaag tuimelen. Kai dook instinctief opzij, maar ineens was het heel druk in die steeg. Twaalf man, telde het deel van zijn brein dat tijdens de gevechtstraining had opgelet, en nog meer achter die open deuren. Er was geen ruimte voor ontwijkende manoeuvres. Dit leek verdacht veel op een valstrik. Er bleven er niet eens een paar dralen om de voorste mensen de eerste klappen te laten opvangen, zoals schurken meestal deden, maar ze stormden allemaal op hem af. De meesten hadden alleen blote vuisten, maar er waren er een paar met boksbeugels of korte, zware knuppels.

Hij moest hier weg zien te komen. Dat was geen schande. Een krijger moest ook kunnen herkennen wanneer de tegenpartij superieure kracht had en dan de juiste reactie bepalen. Van achteren werd er een arm om zijn nek geslagen. Kai greep die arm vast, ging door de knieën en smeed de belager over zijn hoofd tegen de mannen aan die van de voorkant naderden. Nog steeds ineengedoken maakte hij een draai en maaide met een uitgestoken been de voeten van een andere vechter onder hem vandaan. Hij gebruikte zijn vaart om verder door te draaien en weer overeind te komen. Er stonden vier mannen tussen hem en de uitgang in. Vier obstakels.

Vales zaak moest wel heel belangrijk zijn als dit soort interventie nodig werd geacht.

Kai zag een net op straat liggen, dat hem op een haartje had gemist. Het was een akelig ding, met metaal in de touwen verwerkt. Merkwaardig. Waarom zouden ze zo veel moeite doen om hem persoonlijk te strikken? Als ze Vale al hadden gegrepen, zou hij ervoor zorgen dat ze daar spijt van kregen.

Hij ramde zijn elleboog naar achteren, voelde dat hij contact maakte met een kin en begon met weidse armslagen te rennen. In elk geval één van die kerels die de weg versperden zou opzij moeten gaan...

Hij had niet verwacht dat ze allemaal tegelijk op hem af zouden komen, als een menselijke vloedgolf. Hij haalde hoog uit naar een keel en laag naar een kruis – rake klappen. Maar die kerels gingen niet neer. Ze voelden de pijn, ze gromden, ze wankelden, maar ze versperden nog steeds de weg.

Een mep tegen Kais achterhoofd veroorzaakte een heftige pijnscheut, en zijn poging tot een rake klap verloor kracht toen hij op één knie belandde. Hij wist dat hij zo een eenvoudig doelwit vormde, maar op dat moment wilden zijn spieren niet reageren.

Iemand sloeg hem in het gezicht. Kai spuugde bloed.

Een man dook van achteren boven op hem en werkte hem tegen de smerige straat. Kai hapte naar adem en zag nog steeds sterretjes, maar nu stroomde er pure razernij door zijn aderen. Hoe durfden die kerels hem zo aan te vallen?

Hij had geen ruimte voor angst. Het was niet *mogelijk* dat dat tuig kon winnen.

Hij voelde zijn natuurlijke lichaam bovenkomen, zijn handen in klauwen veranderen, schubben op zijn huid opkomen terwijl samen met die razernij zijn ware aard zich liet gelden. Hij zou de rivier tegen hen oproepen, hij zou hen wegvagen uit dit Londen, hij zou hen laten boeten voor deze *belediging*.

Hij voelde dat de Theems en al zijn zijrivieren overal in Londen op zijn woede reageerden. Kai mocht dan de jongste en minste van zijn vaders zonen zijn, hij was nog steeds een koninklijke draak. Hij strekte zich uit en duwde naar achteren, waardoor de kerel van zijn rug verdween, en werkte zich grauwend overeind.

Nog meer lijven raakten hem en werkten hem tegen de grond. Zware handen pinden zijn polsen vast op de keien,

waar zijn klauwen sporen trokken toen hij naar houvast graaide. Voor het eerst voelde hij lichte twijfel. Misschien was het verstandiger om zijn ware gedaante helemaal aan te nemen, zodat ze hem onmogelijk nog konden bedwingen. Heel Londen zou weten dat er een draak in hun midden was, maar als hij verloor...

Een hand greep zijn haar vast en trok zijn hoofd achterover, en Kai voelde een band van koud metaal die dichtklikte om zijn hals. En nu hing ineens de meedogenloze, elektrische geur van fae-magie om hem heen, aan hem vast, die hem *bond*. Hij schreeuwde het uit van schrik toen de verre rivieren vervaagden en uit zijn bewustzijn verdwenen terwijl zijn vingers, nu weer puur menselijk, over de keien schraapten.

‘Dat is wel genoeg.’ Die kille stem was de eerste keer sinds het begin van de aanval dat er iemand sprak, en het laatste wat Kai hoorde. Hij kreeg nog een klap op zijn hoofd en verloor het bewustzijn.

HOOFDSTUK 1

DE VORIGE AVOND...

Jammer van dat gif in haar wijnglas, overpeinsde Irene. Het was warm in de ondergrondse zaal en een glas gekoelde wijn zou best lekker zijn geweest.

Ze had Kais zachte stem van achter haar niet nodig gehad. Ze had de man met het kraaienmasker via de spiegel al gezien. Zijn echte naam was Charles Melancourt en ze joegen allebei al een paar weken op hetzelfde boek. Hij was een agent van een Russische koper. Irene was een agent van de Bibliotheek. Ze waren elkaar bij hun onderzoek naar dezelfde bronnen vaak genoeg tegengekomen, en hij had haar ondanks haar masker beslist ook herkend.

Het bieden was voltooid voor het huidige item, een stel vergulde dobbelstenen met robijnen als ogen, en er klonk wat beleefd applaus. Iedereen was gemaskerd, zelfs de obers die met hapjes en wijn rondliepen. Deze veiling was niet per se illegaal, maar beslist wel twijfelachtig. Er waren onder de gasten wat excentriekelingen, heel rijke lieden en een aantal mensen die advocaten hadden alleen maar om te bewijzen hoe absoluut niet-schuldig ze waren (aan wat dan ook). Etherlampen langs de wanden verspreidden een witte gloed in de zaal, waardoor het kralenwerk op de kostbare jurken en

de militaire onderscheidingen op jassen even stralend fonkelden als de items die werden geveild. Irene had ook een paar Londense fae herkend achter hun maskers. Lord Zilver, hun onofficiële leider, was echter niet aanwezig – een feit waar ze ontzettend blij om was.

Irene was hier binnengekomen met de hulp van Vale – het was best handig om een persoonlijke vriendin van de grootste detective in Londen te zijn. In ruil daarvoor had ze beloofd te maken dat Kai en zij daar voor middernacht zouden wegwezen, voordat een geplande politie-inval plaatsvond. Een belofte waaraan ze zich wilde houden. Ze was al een paar maanden bezig om een dekmantel als freelance vertaler op te bouwen in deze parallelle wereld, en een strafblad zou roet in het eten gooien.

‘Volgende item,’ dreunde de vrouwelijke veilingmeester op. ‘Een exemplaar van *La Sorcière*, geschreven door Abraham ofwel “Bram” Stoker, gebaseerd op het boek met dezelfde titel van Jules Michelet. We hoeven onze gasten er vast niet aan te herinneren dat dit boek door de Britse regering verboden is en dat de Kerk het hekelt om redenen van onfatsoenlijkheid en ketterij. Ongetwijfeld zal het de koper amusant leesvoer opleveren, ha-ha.’ In haar lach was niets te bespeuren wat op humor leek. ‘Verkocht als onderdeel van een anonieme boedel. Het bieden begint bij duizend pond. Hoor ik biedingen?’

Irene stak haar hand op. Melancourt ook.

‘Dame met de zwarte domino, duizend pond,’ verklaarde de veilingmeester.

‘Vijftienhonderd!’ riep Melancourt.

Dus hij ging liever voor grote sprongen dan de prijs stukje bij beetje op te voeren. Ook goed. In elk geval leken zij tweeën de enigen die belangstelling hadden voor dit item.

‘Tweeduizend,’ zei Irene duidelijk.

‘Vijfentwintighonderd!’ verklaarde Melancourt.

Dat ontlokte wat gefluister aan de andere bidders. Dit

was een zeldzaam boek, maar *zo* zeldzaam nu ook weer niet, want bepaalde musea hadden ook exemplaren. Irene had voor de betrekkelijk deugdzame weg gekozen door het boek op een onderwereldveiling te kopen – ze had het immers ook uit een museum kunnen stelen. Ze glimlachte bij die gedachte. ‘Drieduizend.’

‘Vijfduizend!’ Het werd stil bij die plotselinge prijs-sprong. Mensen keken naar Irene om te zien wat zij zou doen.

Kai boog zich over haar schouder. Trouw aan zijn dekmantel als bodyguard was hij de hele tijd blijven staan, had hij alle hapjes en drankjes afgeslagen en een oogje gehouden op het valies met hun betaalmiddel. ‘We kunnen hem laten winnen en dan later bij hem langsgaan,’ mompelde hij.

‘Te riskant,’ fluisterde Irene terug. Ze pakte het glas wijn van het dienblaadje dat Kai voor haar vasthield en zette het aan haar lippen. De plotselinge spanning in Melancourts houding ontging haar niet. Ja, dit glas kwam inderdaad van hem. Dat had ze al gedacht.

‘Wijn, ga koken,’ mompelde ze in de Taal, en ze zette snel het glas neer toen het begon op te warmen onder haar vingers. De wijn borrelde al, en toen stroomde hij over de rand van het glas en verdampste sissend en stomend op het dienblad. Kais handen verstrakten, maar hij hield het dienblad recht.

De stilte was dieper geworden. Irene verbrak hem. ‘Tien-duizend,’ zei ze nonchalant.

Melancourt sloeg vloekend met zijn vuist op zijn bovenbeen.

‘Hoor ik nog andere biedingen?’ vroeg de veilingmeester te midden van aanzwellend geroezemoes. ‘Tienduizend van de dame met de zwarte domino. Eénmaal, andermaal... verkocht! Als u zich bij de balie wilt melden om de transactie

te voltooien, mevrouw, hartelijk bedankt. Het volgende item...’

Irene luisterde niet meer naar het volgende item, maar stond op. Kai gaf zijn dienblaadje aan een van de obers, pakte hun valies en volgde haar naar de balie. Irene hield een oogje op Melancourt, maar hij zat onderuitgezakt op zijn stoel en probeerde niets dramatisch. Mannen en vrouwen knikten met respect naar haar toen ze langskwam, en ze beantwoordde dat gebaar beleefd.

‘Uw betaling, mevrouw?’ vroeg de bediende achter de balie neutraal. Hij had een paar forse, gespierde mannen achter hem staan om onwillige gasten te helpen hun aankopen te betalen. Maar die zouden deze keer niet nodig zijn.

Irene hield haar glimlach flauw toen de bediende haar synthetische diamanten door een loep bekeek, de transactie goedkeurde en haar het boek overhandigde. Ze had de edelstenen gekregen van een Bibliothecaris in een technologisch veel verder gevorderde parallelle wereld en kon er prettig de rekeningen mee betalen. De diamantproductie was relatief goedkoop in die andere wereld, en haar collega had in ruil ervoor alleen maar een complete set eerste drukken van Voltaire uit haar wereld gevraagd.

Ze waren al bij de deur aangekomen voordat Melancourt hen inhaalde. ‘Ik kan een deal met je maken,’ zei hij op zachte maar wanhopige toon. ‘Als je me in contact brengt met je baas-’

‘Dat is helaas onmogelijk,’ kapte Irene hem af. ‘Het spijt me, maar de zaak is gesloten. Nu moet ik ervandoor.’ Ze herinnerde zich dat ze een deadline had – en het was al halfelf.

Onder zijn masker werden Melancourts lippen een smalle streep. ‘Geef mij niet de schuld van wat er nu mogelijk gebeurt,’ beet hij haar toe. ‘En ik moet er zelf ook vandoor.’

Hij werkte zich langs hen heen en riep een ober om zijn jas en hoed te halen.

Het was kwart voor elf tegen de tijd dat ze het pand hadden verlaten en hun maskers hadden afgezet. De nacht was betrekkelijk helder en de etherlampen onthulden alle gebreken van de straten van Soho. Er hingen een paar vrouwen rond op straathoeken, maar de meesten waren in de pubs of werkten binnenshuis en niemand probeerde Kai en Irene te benaderen. Melancourt was al uit het zicht verdwenen.

‘Denk je dat hij iets zal proberen?’ vroeg Kai op gedempte toon.

‘Waarschijnlijk wel. Laten we naar Oxford Street lopen. Op de hoofdwegen zou het veilig genoeg moeten zijn.’

Terwijl ze die kant op liepen, overpeinsde Irene hoe haar leven de afgelopen maanden was veranderd. Voorheen was ze een ambulante Bibliothecaris geweest, die op opdrachtbasis van de ene parallelle wereld naar de andere sprong om boeken op te halen voor de interdimensionale Bibliotheek die ze diende. Nu had ze hier een vaste basis als Residerend Bibliothecaris, een leerling die ze respecteerde, en zelfs vrienden. Reizen door werelden was niet de beste manier om vriendschappen te onderhouden, vooral niet wanneer je veelvuldig in vermomming moest rondlopen. Maar nu had Irene zelfs mensen op deze wereld, zoals Vale, die wisten wat ze was en dat accepteerden.

En heel eerlijk: ze hield van haar werk. Het gaf voldoening om snel en efficiënt aan verzoeken van de Bibliotheek te voldoen. Wanneer de Bibliotheek werd voorzien van unieke boeken van een specifieke wereld, hielp dat bij het stabiliseren van die wereld, bij het creëren van evenwicht tussen orde en chaos door de verbinding met de Bibliotheek te versterken. Maar het was ook gewoon spannend, bij gebrek aan een beter woord. Vorige maand had Irene een labrynt vol automaten onder Edinburgh binnen moeten sluipen om

een exemplaar van de verloren *Regina Rosae* van Elzsbeth Báthory te redden. Vandaag had ze zich zonder problemen door een veiling heen geslagen. (Eén poginkje tot vergiftiging was een onbelangrijk detail.) Irene wist niet wat de dag van morgen zou brengen, maar hij beloofde in elk geval interessant te worden.

‘Aha,’ zei Kai met milde tevredenheid toen ze bij een pub de hoek naar een donkere weg omgingen. ‘Dat dacht ik al. We worden gevolgd.’

Irene keek om en ving een glimp op van twee mannen in de bocht van de straat achter hen. ‘Scherp opgemerkt. Zijn het alleen die twee?’

‘Nog minstens één andere. Ik denk dat ze een omtrekkende beweging willen maken om ons te onderscheppen als we door Berwick Street gaan.’ Kai fronste. ‘Wat zullen we doen?’

‘Door Berwick Street gaan, natuurlijk,’ zei Irene heel beslist. ‘Hoe komen we er anders achter wat er speelt?’

Kai keek haar zijdelings aan, en de etherlampen veranderden zijn profiel in een marmeren sculptuur met scherpe randen. Zijn ogen waren samengeknepen en donker. ‘Laat je het aan mij over?’

‘Ik zal jou het voortouw laten nemen,’ antwoordde Irene. ‘Jij leidt af, ik ruim op.’

Hij aanvaardde dat met een knik. Irene zou er niet op staan om zij aan zij met hem te vechten bij een knokpartij. Hij was immers een draak, en zelfs in menselijke gedaante kon hij heel hoog springen en mensen tegen het hoofd trappen. En de enkellange rokken van dit Londen waren niet geschikt voor springen en schoppen.

Dat Kai een draak was, was ingewikkeld. Het maakte hem nuttig als leerling, met meer mogelijkheden dan de menselijke norm, maar het betekende ook dat hij zijn eigen overtuigingen en vooroordelen had. Hij had niets dan verachting voor de fae als krachten van chaos, en dat was

onhandig aangezien ze in groten getale op deze wereld voorkwamen. Bovendien bezat hij de hoogmoed van een draak van koninklijken bloede, al weigerde hij nadere details over zijn afkomst te verschaffen. Irene was ervaren genoeg om te weten dat dit problemen kon opleveren – nee, waarschijnlijk *zou* het problemen opleveren. Maar hier en nu was hij uitstekende back-up.

Op dit uur van de avond waren de kramen en stoffenwinkels van de markt van Berwick Street gesloten en dus was de straat donker, op de etherlampen na. Dit zou voor hun achtervolgers een goed moment zijn om in actie te komen.

Alsof ze haar gedachten hadden gehoord, kwamen de twee mannen dichterbij terwijl er een eindje verderop een derde man de hoek om kwam. Hij was sjofel gekleed in een jas met gerafelde manchetten, een deels openhangend hemd en een losjes geknoopte halsdoek. Zijn pet was laag over zijn ogen getrokken. ‘Staan blijven,’ grauwde hij.

Kai en Irene bleven staan.

‘Goed, we kunnen dit op de gemakkelijke manier doen,’ zei de schurk, ‘of op de moeilijke manier. De jongens en ik willen jullie niet onnodig pijn doen, hè?’

‘O nee!’ riep Irene zogenaamd argeloos. ‘Wat is dit?’

‘Alleen maar een beetje noodzakelijk geweld, juffrouw.’ De man deed een stap naar voren. Ze hoorde de twee achter hen nu wat sneller naderen. ‘Als je even bij deze jongeman wegstapt, dan hebben de jongens en ik geen reden om je verder lastig te vallen.’

Dit was vast omdat Kai hun tas droeg. Melancourt kon nooit tijd genoeg hebben gehad om de mannen te waarschuwen dat Irene over ongewone vermogens beschikte. Nou, ze zou een voordeeltje niet laten schieten.

‘Wat voor reden heb je dan om *mij* lastig te vallen?’ vroeg Kai. Hij gaf de tas aan Irene en zij deed een stap naar de zijkant van de straat om hem bewegingsruimte te geven. Vanuit haar ooghoeken zag ze achter ramen op bovenverdie-

pingen lichten uitgaan en gordijnen bewegen. Even dacht ze ook beweging te zien op het dak aan de overkant, maar ze was niet zeker van haar zaak en het gevaar op straatniveau was acuter. Gelukkig had ze er het volste vertrouwen in dat Kai wel met drie straatboeven kon afrekenen; hij zou er waarschijnlijk niet eens van gaan zweten.

De man voor hen haalde een kleine, zware uit zijn zak, met bewegingen die er ervaren uitzagen. Bedreven heren van de straat, dus. Niet zomaar een paar rekruten uit de dichtstbijzijnde pub.

Irene draaide zich om en keek naar de twee mannen die van achteren naderden. Hun ferme tred van eerder was overgegaan in een ontspannen loopstap. En nu ze hen dankzij het lamplicht beter kon zien, zag ze dat hun wangen dik behaard waren, hun zware wenkbrauwen boven hun neus in elkaar doorliepen en dat er iets niet helemaal klopte met hun nagels.

Weerwolven. Dat was onverwacht.

Het was niet illegaal om een weerwolf te zijn in deze parallelle wereld, maar behalve als je toevallig geld had, was je beperkt tot de klasse van arbeiders en gelegenheidsschurken. De meeste weerwolven schoolden samen in uitgebreide pseudo-familiegroepen in grote steden, draaiden samen hele ploegendiensten in de fabrieken en havens of hielden zich simpelweg bezig met afpersingspraktijken. Irene had nooit geprobeerd te achterhalen wat weerwolven op het platteland deden. Misschien leidden die een heilzaam buitenleven en joegen ze alleen op konijnen, maar dat betwijfelde ze.

Gelukkig kostte het overdragen van de weerwolfbesmetting een heleboel tijd en kwijlend doorzettingsvermogen onder de vollemaan. Daar lag het acute gevaar dus niet. Maar ze waren taaier dan de gemiddelde mens en lastig te vertragen in een gevecht – behalve als je bereid was serieuze schade aan te richten.

‘Geef die tas die je net aan de jongedame gaf eerst maar

eens aan ons,' gromde de eerste man – of eigenlijk weerwolf –, die de leider leek te zijn. Hij likte zijn lippen – zijn tong was een beetje te lang. 'En daarna kun je een boodschapje overbrengen aan je opdrachtgever, wie dat ook was, als je snapt wat ik bedoel.'

'Ik raad dit af,' zei Kai. Hij schoof zijn rechtervoet naar voren in een obscure gevechtshouding die Irene vagelijk herkende. 'Als u mij nou even vertelt wie *uw* opdrachtgever is, heren–'

De twee achter hen sprongen plotseling naar voren en graaiden naar Kais armen, maar Kai had dat kennelijk verwacht. Hij zwiepte zijn handen achteruit, greep hun polsen vast en zwaaide hen met behulp van hun eigen vaart heel hard naar voren. Toen hij vervolgens weer een ruk naar achteren gaf, vielen ze bijna. De ene vloekte, de andere bleef stil, maar hij likte langs zijn lippen en had een akelige glans in zijn ogen.

'O, we hebben met een slimmerik te maken,' zei de leider. 'Omsingel hem, jongens. Laten we hem wat respect betuigen.' Hij bewoog zich een stukje naar rechts en zijn laarzen schraaptten over het wegdek, maar hij ging nog niet naar Kai toe.

'Ik wil nog steeds graag weten wie u gestuurd heeft, heren,' zei Kai. Zijn houding bleef rustig en ontspannen. Hij maakte zijn blik niet los van de leider, maar Irene wist zeker dat hij de andere twee ook in de gaten hield. Het was soms gemakkelijk te vergeten dat hij een tijdlang een semicrimineel in een hightech-cyberpunkwereld was geweest. Hij was dit soort confrontaties waarschijnlijk gewend. Misschien riep dit zelfs nostalgische gevoelens bij hem op.

'Dat geloof ik best,' grauwde de man links. Hij schuifelde verder door, dichterbij naar de plek waar Irene bij de muur stond, en probeerde achter Kai te komen. 'Jammer dat je baas genoeg zal moeten nemen met–'

Kai kwam in beweging op het moment dat de man afge-

leid was: hij draaide zich om en zette twee snelle stappen naar hem toe. Zijn vuist belandde in de buik van de man, die met een grom dubbelklapte. Vervolgens opende Kai zijn hand en sloeg met een vlakke handpalm tegen de zijkant van zijn nek; zijn gezicht stond geconcentreerd, hij was helemaal gericht op de juiste aanvalsvorm. Door de kracht van de slag wankelde de weerwolf achteruit en er vloog spuug uit zijn bek. Naar adem happend zakte hij op zijn knieën, zijn harige vuisten bonsden op de keien en zijn ogen werden glazig, terwijl hij vocht om bij bewustzijn te blijven.

De twee anderen renden met veel keelgegrom op Kai af. De ene probeerde dichtbij genoeg te komen om hem bezig te houden terwijl de andere zijn knuppel gebruikte. De hele aanval mondde uit in een worsteling en een paar snelle klappen over en weer, en Irene fronste toen ze Kai op één knie zag belanden. Ze stapte al naar voren om te helpen, maar de eerste schurk kwam wankel overeind en sloeg zijn harige klauwvingers om haar bovenarm. ‘Gil jij maar even lekker hard zodat meneer je kan horen,’ begon hij.

Irene keek snel naar zijn laarzen. Laarzen met lange, dikke veters. Daar kon ze wel wat mee. **‘Je veters zijn aan elkaar geknoopt,’** liet ze hem weten, en ze voelde het gewicht van de Taal in haar keel.

Irene was Bibliothecaris. Op dit soort momenten was dat bijzonder nuttig. De wereld hoorde haar woorden en reageerde erop. Ze kon wijn laten koken, deuren openen, luchtschepen neerhalen, opgezette dieren tot leven brengen – en nog veel ergere dingen. Of in dit geval: een paar veters aan elkaar knopen.

‘Wat?’ De schurk was zoals te verwachten in de war.

Irene greep zijn arm en gaf er een harde ruk aan. Hij hield haar met een wellustige, zelfgenoegzame grijns vast en stapte nog wat dichterbij – maar toen viel hij voorover. Zijn veters hadden zichzelf inderdaad aan elkaar vastgeknoopt.

Ze mepte zijn hand weg toen hij neerging. Ze had

natuurlijk nooit een effectieve veldagent kunnen worden als ze zichzelf niet kon redden in een gevecht. De schurk lag intussen woest spartelend op de grond, en dus gaf Irene hem een trap in zijn nieren. Toen ze dat herhaalde, besloot hij te stoppen met spartelen en in plaats daarvan naar adem te happen. Eentje minder die achter ons aan zal komen als we ervandoor gaan, dacht ze grimmig.

De gevechtsgeluiden achter haar waren gestopt en ze keek om. Kai stond onnodig stof van zijn mouwen te kloppen, terwijl de twee andere huurlingen slap naast hem op de grond lagen. Bij de ene was de arm in een onnatuurlijke hoek gedraaid, de andere had een bloedneus. De gordijnen langs de ramen boven de straat bewogen niet meer en de schaduw was van de daken verdwenen. Melancourt had zeker besloten zijn verlies te nemen.

‘Misschien wil de heer met de kodde zo vriendelijk zijn om een nadere toelichting te geven,’ opperde Irene.

Kai bukte zich, trok de schurk overeind en zette hem tegen de muur. De klauwen van de weerwolf hadden zich teruggetrokken en zijn gezichtshaar was weer op het niveau van een extreem ongeschoren menselijke man.

‘Nu we het voorwerk hebben gehad,’ zei Kai, ‘kunnen we de kwestie wel bespreken, of niet?’

De schurk gromde hoestend. Hij tilde behoedzaam een hand op, en toen hem duidelijk werd dat Kai hem niet zou tegenhouden, veegde hij bloed en spuug van zijn gezicht. ‘Ik moet zeggen: je bent een beetje meer dan ik verwachtte, kerel,’ mompelde hij. ‘Goed dan. Zolang we maar afspreken dat er geen officiële klachten gaan komen en zo.’

‘Dit blijft strikt persoonlijk,’ verzekerde Kai hem. ‘Maar kun je dan nu de vraag van mijn vriendin beantwoorden? Wie zijn jullie? En wie heeft jullie gestuurd?’

‘Ik zal eerlijk tegen je zijn, kerel.’ De weerwolf betastte grimassend zijn schouder. ‘Man, wat kun jij trappen. We werden benaderd door een dame in de Old Swan, een pub

drie straten verderop. Zei dat je deze kant op zou komen met een vriendin, gaf ons jullie signalement. Ze wilde jullie tas hebben en we moesten jullie waarschuwen dat jullie je niet met andermans zaken moeten bemoeien. Maar ze wilde jullie geen van beiden dood hebben. Wij moesten die tas meenemen, en dan zou zij weer contact met ons opnemen.'

Irene knikte. 'Vertel eens wat meer over die vrouw.'

De weerwolf haalde zijn schouders op, maar grimaste meteen weer. 'Een echte dame, dikke beurs, maar geen makkelijk doelwit. Droeg een parasol en had een mes in haar mouw. Geklede jas, hoed en handschoenen, niks opvallends, maar klasse spul. De speld op haar sjaal leek van goud, maar meer dan kijken zat er niet in. Ze had een man bij zich die haar beschermde, maar zij was de baas. Donker haar, donkere ogen. Ik kende haar niet.'

'Was ze buitenlands?' vroeg Kai nonchalant. Net iets minder ondubbelzinnig dan: *kwam ze misschien van de ambassade van Liechtenstein, een plaatselijk broeiest van fae en de residentie van een zekere lord Zilver, die een vete heeft met Vale?*

Hij schudde zijn hoofd. 'Zo ja, dan was het niet opvallend. Ze klonk verder normaal. Deftig accent, net als jullie.'

'En niets memorabels aan de man?' Irene klemde zich vast aan strohalmen. 'Of aan die speld op haar sjaal?'

'Nou, hem zou ik wel weer herkennen, juffrouw,' antwoordde de schurk. 'Maar ik ben uw meneer Vale niet, hè? Het is niet dat ik één blik op hem werp en meteen kan zeggen waar de...' Hij kuiste zichtbaar zijn taalgebruik 'Waar de modder onder zijn schoenen vandaan komt. En haar sjaal-speld was gewoon een handdruk van twee handen; niks bijzonders.'

Dit ging veel te gemakkelijk. Irene keek Kai aan. 'Hij vertelt ons niet alles. Zorg ervoor dat hij praat.'

Kai stapte naar voren, waarop de weerwolf achteruitdeinsde. 'Wacht! Je zei dat je me niks zou doen!'

‘Dat heeft hij nooit gezegd.’ Irene concentreerde zich. De Taal kon ook worden gebruikt om iemands percepties te beïnvloeden. Dat effect hield maar kort aan, maar kon op het juiste moment en de juiste plaats behoorlijk effectief zijn. Ze richtte zich tot de weerwolf. **‘Je ziet mijn vriend als een werkelijk angstaanjagende figuur die tot alles bereid is om jou de waarheid te laten spreken.’**

Het was ethisch nogal dubieus om met andermans geest te rommelen, maar, zo stelde Irene zichzelf gerust, het was beter dan daadwerkelijk de informatie uit hem ranselen.

De weerwolf gaf zich al over voordat Kai bij hem kon komen: hij kromp ineen en presenteerde zijn hals. ‘Al goed, al goed!’ wauwelde hij. ‘Ja, oké. We zijn haar naar buiten gevolgd, en toen zagen we dat ze een privérijtuig naar de ambassade van Liechtenstein nam om haar man te ontmoeten... Dat zei ze tenminste tegen de koetsier. En hij sprak haar aan met “lady”!’

Dit begon erop te lijken. Dat laatste betekende niet per se dat die vrouw van adel was, maar er konden niet veel vrouwen op de ambassade zijn die zo aangesproken zouden worden.

‘Maar weet je zeker dat dat echt was, en niet alleen om jullie om de tuin te leiden?’ vroeg Irene.

Ondanks zijn positie keek de weerwolf zelfingenomen. ‘Neuh, het was echt, en weet je waarom? Omdat de man die dat rijtuig bestuurde een kennis was van mijn makker George. Hij rijdt regelmatig voor de ambassade. Zelfs al had zij ons in de maling willen nemen, die koetsier was het echte werk.’

‘Zijn naam,’ zei Irene monter.

De weerwolf aarzelde, keek weer naar Kai en gaf toe. ‘Vlad Petrov,’ mompelde hij. ‘Meer weet ik niet.’

Dat klonk wel eerlijk. En nu hadden ze een naam waarmee ze verder konden. ‘Ik denk dat deze heer ons alles heeft verteld wat hij weet,’ zei Irene tegen Kai.

‘Dat denk ik ook.’ Kai wendde zich weer tot de schurk. ‘Maar laten we elkaar niet nog eens tegenkomen, hm?’

‘Wat jij zegt, maat,’ beaamde de schurk enthousiast. ‘Zwijgen en denken kan niemand krenken, zoals mijn oude moedertje altijd zei.’

Kai nam niet de moeite om te vragen wat hij daarmee bedoelde. Hij stapte achteruit en zei: ‘Nou, goedenavond.’ Hij bood Irene zijn arm aan en samen liepen ze weg. Ze werden niet gevolgd.

‘Wat denk jij?’ vroeg Kai zachtjes toen ze de hoek om waren.

‘Derderangs types,’ antwoordde Irene, en ze zag Kai instemmend knikken. ‘Een erg achteloze opdrachtgeefster. Ze had geluk dat haar nieuwe medewerkers niet de verkeerde mensen aanvielen. En dan die toestand met de tas en dat “kom niet naar mij toe, ik neem contact op met jullie”. Ze wilde echt niet dat ze haar benaderden.’

Kai knikte weer. ‘Maar ik kan me niet voorstellen dat Zilver hierachter zit. Zulk soort schurken zijn niet zijn stijl. Zelfs al zou hij belangstelling hebben voor dat boek van Stoker. Onze mysterieuze fae-vrouw wist dat wij van de veiling zouden komen met die tas – dan moet ze er zelf ook zijn geweest. Misschien was zij Melancourts opdrachtgever.’

Irene was het met het eerste deel van die stelling eens. Zilver – of lord Zilver, als het dan echt moest – zou veel eerder duellisten met zwepen en floretten regelen of sluipmoordenaars om middernacht op hun huis afsturen als hij werkelijk de behoefte voelde om zich zo te uiten. ‘Een andere fae zou logisch zijn,’ zei ze, ‘maar de timing klopt niet. Ik zou niet weten hoe iemand op die veiling geweest kan zijn, tegelijk met ons kan zijn vertrokken en dan die weerwolven achter ons aan heeft kunnen sturen.’

Kai fronste peinzend. ‘Ze kan wat eerder zijn vertrokken en die weerwolven hebben ingehuurd om ons te onderscheppen als wij het boek bemachtigden.’

‘Dat is waar.’ Ze waren bijna bij Oxford Street. ‘Maar het lijkt mij een beetje lukraak, en echt een heel *onzorgvuldige* aanpak.’

‘Ik weet dat jij het beter zou doen,’ zei Kai hoffelijk.

Irene gaf hem een zijdelingse blik.

‘In termen van een geplande operatie bedoel ik,’ voegde hij er snel aan toe. ‘Iets goedgeorganiseerd en efficiënts, zonder ervan uit te gaan dat de eerste de beste boevenbende die je tegenkomt de klus wel zal klaren. Het was een compliment, Irene. Echt.’ Maar hij kon zijn grijns niet helemaal onderdrukken.

‘Vooraf goed plannen bespaart later moeite,’ zei Irene overtuigd. ‘En er keek iemand toe vanaf het dak. Iemand van behoorlijk wat meer klasse dan die kerels. Ik kon hem alleen niet goed zien – of haar,’ voegde ze er peinzend aan toe.

‘Kan het gewoon een inbreker zijn geweest?’ opperde Kai.

‘Dat kan.’ Irene schikte haar sluier. ‘Maar stel dat het de persoon was die de tas moest bemachtigen nadat de weerwolven hem *ons* afhandig hadden gemaakt?’

‘O, dat is logisch. Jammer dat we hem dan niet konden verhoren.’

‘Hij was weg toen jij die kerels had uitgeschakeld,’ zei Irene. ‘Het lijkt er echt op dat die dame en haar agenten hun sporen wilden verbergen.’

‘Maar dat is mislukt,’ zei Kai tevreden. ‘We hebben een naam.’

In Oxford Street stak Irene een hand op om een rijtuig aan te houden. ‘Iedereen heeft weleens pech,’ zei ze. ‘Hoe goed hun plan ook is.’

Maar ze kon het gevoel niet van zich afzetten dat zij en Kai vanavond misschien wat te veel *geluk* hadden gehad.

HOOFDSTUK 2

De volgende morgen nam Irene even de tijd om deze beschaving te bedanken voor het uitvinden van de douche. Hoewel ze hier in veel opzichten leefden in een periode die in talloze parallelle werelden ‘victoriaans’ genoemd zou worden (met smog, paardenkoetsen, rijtuigen op ‘ether’ en een gebrek aan ogenblikkelijke communicatie), hadden ze op andere belangrijke punten toch weten te scoren. Er was fatsoenlijke afvalverwerking, op de smog na, adequaat schoon water en meer dan genoeg thee en koffie. Ja, Irene moest zeppelins, weerwolven en vampiers dulden en er waren geen mobiele telefoons (gebruikers daarvan werden steeds bezeten door demonen), maar het had erger gekund. De smog doodde wel de meeste muggen.

Onder de douche dacht ze na. Ze moest het Stoker-boek bij de Bibliotheek bezorgen – hoe eerder hoe beter, voordat er nog een poging tot diefstal werd gedaan. Maar Kai en zij moesten ook onderzoek doen naar die vrouw. Daarbij zou Vale goed van pas komen. Er kon nog geen mus in de rug worden gestoken of het kwam de detective ter ore. En door rond te snuffelen bij de ambassade van Liechtenstein (Liechtenstein was een broceïnest van fae in deze wereld), konden ze

hun doelwit laten merken dat ze wisten waar ze haar konden vinden.

Kai zat aan zijn bureau in hun gedeelde werkkamer, waar hij met vulpen een lijst van boekverkopers bijwerkte. Hij groette haar beleefd, maar had zijn aandacht er duidelijk niet bij. De tafellamp tekende zijn gezicht in scherp profiel af en verleende extra glans aan zijn zwarte haar.

Het was gewoon verstandig geweest samen een accommodatie te betrekken, hield Irene zichzelf voor, zodat ze een oogje op Kai kon houden. Na haar aanvaring met de verrader Alberich en de Londense fae, via Zilver, wilde ze geen risico's meer nemen. En bevriend zijn met Vale kon op zich al riskant zijn – vooral wanneer ze elkaar bij zaken hielpen. Kai en zij waren allebei volwassen. Ze konden best samenwonen zonder 'iets' te hoeven krijgen.

Het punt was alleen dat wanneer draken een menselijke gedaante aannamen, ze blijkbaar ongelooflijk knappe (of mooie) menselijke gedaanten uitkozen. Kai had sluik zwart haar met blauwe fonkelingen erin, een huid zo bleek als marmer, diepliggende donkere ogen en jukbeenderen die smeekten om aangeraakt te worden. Hij bewoog zich als een danser en had het bijbehorende lichaam. Een danser van het dramatische soort, die je zou rondwervelen over de dansvloer en je dan bij je middel naar achteren zou laten zakken en zich dan tegen je aan zou drukken en...

Hij was ook, bracht Irene zichzelf streng in herinnering, haar leerling en haar verantwoordelijkheid. Het ging er niet om of hij het zou willen – al had hij daar nadrukkelijk op gehint en bleef hij erop hinten – of dat zij het zou willen. De vraag was of ze het recht wel had om op zijn aanbod in te gaan. Voorlopig stelde ze zich er tevreden mee om hem als vriend en collega te hebben en daar dankbaar voor te zijn.

Verantwoordelijkheid is ook niet alles, dacht ze wrokkig. 'Ben je klaar?' vroeg ze.

‘Ik zat even...’ Kai speelde met zijn pen. ‘Er was een boodschap,’ zei hij uiteindelijk.

‘Van wie?’ Dit zou overduidelijk even duren. Irene ging tegenover hem zitten en zette haar ellebogen op tafel. De littekens van enkele maanden eerder waren nog steeds zichtbaar als een kruiselings patroon op haar handpalmen en vingers.

Kai plukte een perkamentrol onder een stapel andere papieren vandaan. Het waszegel was verbroken en het lint losgemaakt. Irene zag een soort Chinese tekens in zwarte inkt en een signatuur in het rood. ‘Van mijn oom,’ zei hij. ‘Mijn oudste oom, mijn vaders op een na oudste broer. Een verzoek om over een paar maanden naar een familieceremonie te komen.’

‘Nou, dan moet je natuurlijk gaan,’ zei Irene meteen. ‘Ik red me best een paar dagen zonder jou. Of weken – hoelang duurt zoiets?’ Ze wist heel weinig van draken, ook al woonde ze er met een samen, en misschien duurde een goed familiefeest bij hen meerdere jaren.

‘Een paar weken waarschijnlijk,’ zei Kai niet erg enthousiast.

Irene probeerde zich voor te stellen wat het probleem was. ‘Schaam je je voor je huidige positie?’

‘Nee!’ Kais antwoord kwam tevredenstellend snel. ‘Nee – en ik zou die ook nooit hebben aangenomen zonder toestemming van mijn oom.’

‘Dus hij weet het?’

‘Nee, dat is een andere oom,’ zei Kai. ‘Mijn vader heeft drie broers. De jongste was mijn voogd toen ik voor de Bibliotheek begon te werken. Dit is een oudere broer, de op een na oudste in de familie. Maar natuurlijk ben ik ook hem loyaliteit verschuldigd en moet ik erheen.’

Als dit gesprek nog veel langer ging duren, zou Irene om namen moeten vragen zodat ze een familiestamboom kon opstellen. ‘Dan snap ik niet wat het probleem is.’

Kai verschoof een beetje op zijn stoel. 'Ik had gewoon niet verwacht dat ze hier contact met me konden opnemen. Eventuele uitnodigingen zouden naar mijn voormalige voogd moeten gaan, die ik eens in de zoveel jaar spreek. Maar dat hij zo is aangekomen—'

'Hoe is hij dan aangekomen?' Irene viel hem maar gewoon in de rede voordat hij nog langer om het onderwerp heen kon draaien.

'Via een privéboodschapper,' zei Kai.

Irene dacht daarover na. Dit betekende dat er ergens een draak was die Kais adres kende en daaruit voortvloeiend dus ook dat van haar. Maar was dat dan per se slecht? 'Ik snap nog altijd niet wat je bezwaar is,' zei ze. 'Als je had gewacht tot je hem weer sprak, zou je die familiebijeenkomst hebben gemist.'

'Je begrijpt het niet!' O, misschien kwamen ze dan nu tot de kern. De jammerklacht van de tienerprins – of in elk geval de studerende prins – die uit de buurt van zijn familie was en een eerder ongekende mate van vrijheid had. Misschien kregen jonge draken een paar jaar vrij om parallelle werelden te verkennen, zoals menselijke universiteitsstudenten weekendtrips naar het buitenland maakten – maar dan vast met minder drank. 'Ze weten waar ik ben. Ze kunnen elk moment langskomen. Ze keuren misschien af wat ik doe.'

'Wacht. Je zegt net dat je je niet schaamt voor je baan, en nu zeg je dat ze die misschien afkeuren. Is dit vanwege onze recente activiteiten?' Zoals naar criminele veilingen gaan, infiltreren in de Inquisitiegangen onder Winchester, of die keer dat ze een bezoekende Kazachstaanse strijdheer om de tuin hadden geleid met een reisverhaal over de Zijderoute...

'Het is mogelijk dat mijn ooms de volledige complexiteit van mijn werk voor de Bibliotheek niet begrijpen,' bekende Kai schoorvoetend. 'Waarschijnlijk denken zij dat het gewoon een baan is waarbij je onderzoek doet en boeken aankoopt.'

Irene was woest over deze tijdverspilling. Ze moesten met Vale praten over die vrouw, of naar de Bibliotheek om het Stoker-boek te lozen. Kai zover krijgen dat hij zijn familieproblemen opbiechtte, was net als tanden trekken terwijl je voor een aanstormende trein stond. Alleen dan met minder gegil. 'Toen je werd gerekruteerd voor de Bibliotheek, hing je toch rond met criminelen en straattuig? Wist je oom daar niet van?'

Kais rug werd heel stram en er verscheen een felle bloos op zijn jukbeenderen. 'Irene, als je mijn meerdere niet was, zou ik je die uitspraak laten betreuren!'

'Maar je hing toch ook rond met criminelen en straattuig,' zei Irene verward. Tegelijkertijd had ze bewondering voor zijn nauwkeurige grammatica in stresssituaties – dat was iets wat je alleen kon leren als je nog jong en beïnvloedbaar was.

'Dat kan wel zijn,' zei Kai met tegenzin, 'maar het was zonder medeweten van mijn voogd. Hij staat boven dat soort dingen.'

Irene wreef geërgerd over haar voorhoofd. 'Maar je woonde bij hem...'

'Hij moedigde me aan de plaatselijke literatuur en kunst te ontdekken,' zei Kai, die iets van zijn boosheid verloor. 'Dat ik betrokken raakte bij plaatselijke criminelen stond er totaal los van.'

Irene moest onthouden dat ze de draken capaciteit voor hypocrisie met een paar duizend punten moest verhogen. Ze haalde diep adem. 'We dwalen af. Kai, je gaat gewoon naar die familiebijeenkomst. Het zou onbeleefd zijn om niet te gaan, en ik wil niet de indruk wekken dat ik je slechte manieren bijbreng. Straks halen ze je hier nog weg.'

Ze zag hem schrikken. Daar had hij niet aan gedacht.

Kai zuchtte. 'Je praat net als mijn ouderling.'

'Dat ben ik vast ook,' zei Irene. Ze had meer dan vijftwintig jaar buiten de Bibliotheek geleefd, in parallelle

werelden waar ze normaal was verouderd, maar ze had met verschillende tussenpozen nog zeker tien jaar extra in de Bibliotheek doorgebracht, en binnen die muren verouderde je niet. ‘Zelfs al ben je een draak.’

‘Maar hoe denk je dat ze me hier hebben gevonden?’ Kai keerde terug naar het gespreksonderwerp als een kat naar een lievelingsspeeltje.

‘Als ik moet gokken, dan heeft supervisor Coppelia je familie op de hoogte laten stellen zodat ze zich geen zorgen om je zouden maken.’ Irene stond op en ging op zoek naar haar jas. Ze was niet wild van het idee dat Kais familie voor de deur kon staan, maar begreep de politieke noodzaak dat ze moest kunnen verantwoorden waar hij zat. ‘Het zal toch niet moeilijk worden om bij je oom te komen als je erheen wilt?’

Kai trok opzettelijk nonchalant zijn ene schouder op. ‘Irene, ik ben een draak. Ik heb de Bibliotheek niet nodig om tussen werelden te reizen. Dat kan ik heel gemakkelijk zelf.’

Hoe zelfvoldaan het ook klonk, hij had gelijk. Bibliothe-carissen hadden rekvisieten en protocollen nodig; Irene kon niet simpelweg van de ene wereld naar de andere wandelen, zoals Kai. ‘Kunnen alle draken dat?’ Ze probeerde niet jaloers te klinken.

‘Alle koninklijke,’ antwoordde Kai. ‘Mindere draken kunnen kleinere tochten ondernemen – het is niet echt in fysieke termen te vertalen,’ voegde hij er snel aan toe toen ze haar hand opstak om te vragen wat hij met ‘kleinere tochten’ bedoelde. ‘Of ze kunnen meegaan in het kielzog van een koninklijke draak, als hij vooropgaat.’

‘Op die manier.’ Ze had haar jas gevonden en begon hem dicht te knopen. ‘Maar nu moeten we gaan. Het is al bijna tien uur.’

‘Irene...’ Kai aarzelde. ‘Je wilt toch niet van me af, hè?’

Ze gaapte hem alleen maar aan. ‘Wat?’

‘Je stuurt me naar mijn familie. Je behandelt me als elke

andere leerling. Je lijkt er niet mee te zitten dat ze me misschien zullen bevelen naar huis te komen. Je zegt niet...' Hij keek haar vol verlangen en onzeker aan. 'Als je wilt dat ik ga, dan zal ik gaan, maar...'

Dit was niet bedoeld als emotionele chantage. Hij was oprecht en eerlijk, en haar hart verkrampde ervan. Irene zuchtte en liep om het bureau heen – bij lange na niet zo sierlijk als hij, bij lange na niet zo elegant, gewoon een sterfelijk mens – en pakte zijn handen vast. Ze waren slank en warm, en zijn lange vingers kromden zich om de hare. 'Kai, begrijp je niet dat ik dit allemaal zeg omdat ik je niet kwijt wil? Je bent mijn vriend. Jij bent degene op wie ik vertrouw om me rugdekking te geven, om tegen weerwolven te vechten. Om me uit zeppelins te laten bungelen. Om me een hamer aan te geven als ik vampiers aan staken rijg. Ik weet niet waarom je familie je zou willen weghalen, maar ik wil ze geen enkel excuus geven.'

'Meen je dat?' Hij stond op en keek in haar gezicht, met zijn handen stevig om de hare. 'Beloof je dat je dat meent?'

Het zou zo gemakkelijk zijn om gewoon ja te zeggen, het gezonde verstand te laten varen, haar handen naar zijn schouders te laten glijden en hem tegen zich aan te drukken. Ze probeerde nu al maanden dit soort gedachten te vermijden, dit soort situaties. 'Ik geef je mijn woord dat ik je niet kwijt wil,' zei ze. 'Je bent mijn leerling. Je bent mijn bondgenoot. Je bent mijn *vriend*. Kun je dat niet geloven?'

En vraag niet om nog meer, voordat ik iets doe waar ik spijt van krijg.

'Ik wil het wel.' Zijn stem klonk hees. 'Maar het punt is... Irene, ik ben bang.'

'De beroving? Als je je niet veilig voelt—'

'Niet daarvoor!' grauwde hij bijna. De suggestie koelde iets van de hitte tussen hen af, als een plotselinge stoot frisse lucht. 'Niet voor gevaar. Niet voor mezelf. Het is... alles.'

Zijn welsprekendheid en bloemrijke uitdrukingskunst hadden hem verlaten. ‘Jij. Vale. De Bibliotheek. Alles. Ik ben mijn geëerde vader nooit eerder ongehoorzaam geweest, heb het gezag van mijn ouderlingen nooit getart. Wat moet ik doen als ze me bevelen om jou te verlaten?’

Irene had hem graag gerustgesteld, maar zij had ook geen gemakkelijke antwoorden. Ze had niet eens ingewikkelde. Ze kon alleen maar in zijn handen knijpen. ‘We vinden er wel iets op,’ zei ze ferm. ‘Er moet een manier zijn. Zelfs al moet ik voorbeelden van poëzie uit honderd werelden stelen om ze te overtuigen dat je met een legitieme postdoctorale studiemissie bezig bent. Er *zal* een manier zijn.’

Ze was niet van plan hem te verliezen.

Er klonk een knarsend geluid uit de naastgelegen kamer, als kiezelstenen op glas. Op hetzelfde moment voelde Irene een klap tegen de afweermaatregelen waarmee ze hun accommodatie had omringd, als een donderslag in haar metafysische gehoor. Hij was niet hard genoeg om de afweer uit te schakelen, geen onbenullige uitbarsting van kracht, maar een stevige, zorgvuldig gerichte klap. Van iemand die heel beslist besmet was met chaos. Iemand die aanklopte en naar binnen wilde.

Het geluid was uit Kais slaapkamer gekomen. Er gingen een stuk of tien onaangename mogelijkheden door Irenes hoofd, de meeste verbonden met de aanval van de vorige avond.

‘Wat?’ Kai liet haar los, rende naar de deur en gooide hem open. ‘Wie waagt het?’

Zijn kamer was verrassend netjes – een uitpuilende klerenkast, een kale vloer, een kleine tafel en een al net zo klein altaartje met een wierookkrul. Het grote boograam was intact, maar er stond een dramatische figuur aan de andere kant, die met geheven wandelstok op het glas klopte. Zijn cape en jasje flapperden in een wind die er eerder niet was

geweest en zijn zilveren haar golfde om zijn schouders. Er was een sprankelende glans in zijn ogen te zien.

‘Kai,’ zei Irene met groot geduld, ‘waarom staat lord Zilver op je raamkozijn?’